

Український радянський архітектор
В. Г. ЗАБОЛОТНИЙ

Український радянський архітектор
В. Г. ЗАБОЛОТНИЙ • 1898—1962

07170

Куда

Київ-54

вул. Сколова 52
кв 38.

Кому

Маняк В. А.

Индекс предприятия связи и адрес отправителя

315530

Фолтавська обл.
Оржельський р-н.
с. Маяківка
Селищенко Іван Миколає.

252054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

Уважамий Володимир Антонович!

Я житель с. Мазківка, Оржицького р-ну Голтвобської обл., пенсіонер, ветеран труда. Моя коротка автобіографія. Народився в с. Золотуши Оржицького р-ну в 1925р. 26 літ., в Чір. закінчив 7 кл. заг. школи, був в окупації, в ЧЗР за третім туром був унаний в Германію на рабську роботу. Визволяли американці. Після повернення на батьківщину по направленню два роки робив на Уралі на вбудові проізводства. Гостійний підписник газет, журналів, брошур в т.ч. "Сільські Вісті". Регулярно читав, бо в прощю житті коли стала гласність і появилася істина правди прощедшого і ^{до} до газети не писав, а вам рішив трошки написати, як тамей свіжок тих трагедій, горних діл, які творив той Кат, убивця Сталін з своїми пособниками. Дуже добре пам'ятаю 33 рік і всі довоенні роки в селі. В статях "33-годов" все описується справедливо. Це добре що пишеться така книга-меморіал 33-годов, щоб знали правду наші діти і внуки, свої батьки з сім'ї? середняків, землі було 1 десятина на дві батько пострився, і ще орежував 1 десятину. Мали коняку, корову, свині, курі. Після розграблення тобто кулагми замощніми селян, як казали кубаків, дішила огордь і до нас. Розкулагили, поміню

2 Березня 1989 року.
Владислав Антонович

Мати на нєгі розсипала два мішечки жита
зеленяла рядном, і коли побачила що і дуть
бунсиря, нас двох з братом положила на
нєгі. Бунсир Кучий Петро покидав ^{нас}
нєгі, а жито забрали, як ми і мати плакали
просили не забирати бо то було останке в
господарстві. В 30 р. оргізувався радгосп
і наше двориче ввійшло в радгосп, батькові
дали справку на виїзд, ми поїхали і ще з нами
односельці в жодю. Утрьох в Сузізгак
на роботу, жили в общежитті, батько і мати
робили, ми діти були в садіку. Там був хліб,
було що їсти. В 32 р. нас усіх українців
звдти вврядили доволу на україну, казали
що був такий приказ з гори. Приїхали на
україну на голод. Батько і мати ходили на
роботу, а з роботи приносили нам з братом в
горщечку баланди і ^ммаленькому кучогку хліба
горного як земля, не знаю гі то нам бавали і
батьки від себе відривали для нас. Батько
не видержав мжосі долі, заслаб, заболів і
помер. Дожили до травні тоді вже доживали
до нового хліба, травали, листями з дерев.
Бачив як ходили пухкі люди, казали нам
ходу умирали під тинами, це в основному
стари які не стосєбні були ходять в колгосп
на роботу. Бачив як їздила грабарка і
підбирала мертвих людей

Діти голодні блукали скрізь, казали що діти де то зникли. Коли дожили до жнив, після того як було зжато, колосків збирати не дозволяли, їздили об'їздили на конях і гомили. Но ми малюва укралася назбирати колосків кого зтимають то наказували штрафом в трудовій ^{батьків} і збога вони і були дурнодіями.

В 39-му році тишов у школу. В 48 закінчив 7 кл. В школі нам розповідали що в країні єсть вороги народу, що всі трудючі в городях і селах це через ворогів народу. В земляній газ ужився, ітотом жабив в колгоспі, пас вівці, поганяв коней в полішчанку, збирали буряк, пшунка, і др. Тільки одного разу в полі за 7 кл. в обідній час прийшло нагальство з району і наше сільське, прийшли на бричках районне в міліцейській формі з наганомли.

Дарослих і ми в т.г. зібрали до купи, на стіні висіло два портрети вождів, забув хто вони були (мабуть соратники Леніна) Районне нагальство сказало що це вороги народу, сказали смерть ворогам народу, і конях ^{яких} тоді зисли вез в передовках, висіла посьов портрети.

Весь період як ходив до школи, жили дуже бідно. В школі вчили історію і співали про мудрого батька Сталина і зв'язу зисли. В 1941 році оголосили що нагальсь війни з Німеччиною.

Багато мобілізованих людей, так і остальес

в других селах, брали конюхи і робили різні
роботи. Німця опсадали з заходу, рчали окопи
проти танків, бліндажі, в вересні мости
через річку Оршиця були зрвані нашими
вдівськими, через тиждень з заходу погали
вдівцями наші вдівська, Німцеві пушішов
зі сходу. Були кровопроливні бої. Наші
рвалися з облоги. В цих боях наших солдат
загибло дуже багато, Німцеві 7 голівки.
Був в окупації, бачив що тоді робилось,
був в германії на рабські роботи в шахті,
бачив всі знущання над нашими молодими
людьми, знаю в натури що таке грашизм.
Після перемоги, вернувшись додому на
різну землю, нас ветрзали не приязно
в оці тикали пальцями, що ми ізменники
родни. Вісім же моя і всіх таких як я в мене.
А тепер спасибі судьбі, отовел в пивник
і коли стала еласність, я з газет, жур-
налів та телевізора вчас кобо вицең.
Вицең в голодовці здр, одданих в
окупацію 80 міль, погалих в війну до
тиран Сталін та його посібники.
Тоді саме болягше що ще єсть, Сталіні-
ти які захищають його, єсть вони ще
в городах і селах ну їх мало, це ще
залишилось того коріння ну і погонці
які його не бачили в пашті

3) В останній статті в Сільських Вістях
статті Твориться ^{Книга} меморіал 33-го року.
Люди пишуть справедливий отпор.
людям - Сталіністам, які недовольні
злості, нехотять щоб розказувалось
правда, мабуть вони самі замішані або їх родичі.
Кажуть стамісти що при Сталіну
було все. Незнаю може дій було, а
от я помію в селах в магазинах з
продуктів не було нічого, був сахар
, кондрети (подушечки) так хто його
купував, не було за що купувати, ми
діти раз у год пробували кондрети
коли давали в школі по 0100 гр. на учня.
А тепер в магазинах і вели єсть
все що треба.

А хіба можна забути оті налози.
Податок на огород, на кожну орнукову
деревину в саду, м'ясо, шкура, карто-
пля.

А несправна позика. Все що було
на базарі продавали на позикі і налог.
В настоящее время все хорошо, жить
можно, тільки треба трудитись.
і бачило що де ще до кращого.

Підтримую статтю т. Френц Е. В. з
с. Лівівка про випуск марок на споруд-
ження пам'ятника помершим від голоду.

4

Відайте, може що й не так чинилось.

Я пишу як живий свідок тих страшних часів., щоб і моя була вроді отим закріплена Сталін'юстасю.

Щоб і Надія газета, журнати, радіо по телевізору по більшіє розкритими злочини Сталін'юстасю, щоб таке ніколи не повернулось.

Пишу вам може і моє слово вам гай допоможе, в тій / великій праці за яку ви взялись.

Жилаю вам успіхів в вашій / трудній, але цінній роботі для блага народу і майбутнього покоління.

Ще про одне. Пишуть оті сталін'юсти що при Сталін'юстасю було все в магазинах / Не знаю може це в городах і було а в селах в магазинках не було нічого особешо з продуктів. Сахар і кондрей (подушечки) були, але ж то його купувати не було за що купувати; рибели за дурні / Налози були шоршні, це посилали мозика все що було продавали та платили налози. В магазинках появились продукти ~~чи~~ і стали купувати теля смерті коніа Сталін'юстасю.

Зараз в магазині єсть, все, та ще плюс огород, місешне господарство, жити можеш.

З повагою Іван Селоненко Іван